

8 Martie

Vasile Alecsandri

Întinde cu mândrie aripile-ți ușoare,
O! sufletul meu vesel, o! suflet fericit!
Înalță-te în ceruri și zbori cântând la soare,
Căci soarele iubirii în cer a răsărit
Și-n cale-mi s-a oprit!

Veniți, năluciri scumpe, dorințe, visuri mărețe,
Ca păsări călătore la cuibul înflorit.
Veniți de-ngânați vesel a mele tinerețe,

Căci steaua fericirii în ochii-mi a lucit...
Iubesc și sunt iubit!

*

Sunt ore fericite, sunt tainice plăceri
Ce-n cumpăna vieții plătesc ani de dureri!
Atunce falnic omul ridică a sa frunte
Și-n ceruri cu mândrie ațintă ochiul său.
Ființa lui se-nalță ca vulturul de munte,
Iubirea lui îl schimbă și-l face Dumnezeu!
Atunci mai dulce steaua lucește-n miez de noapte,
Și-n zori seninul pare mai vesel, mai curat;
Ș-a zilei mii de glasuri, ș-a nopții mii de șoapte
Îl proclamă-n fală a lumii împărat!

Sunt urme prețioase, sunt scumpe suvenire,
Ce-n suflet tipărite, ca el au nemurire!
Zadarnic timpul trece c-un zbor neobosit,
În sânul omenirii vărsând a iernii gheață;
Lumina lor iubită lucește lin în viață
Precum un soare dulce în veci neasfințit!
Așa nu te vei stinge din minte-mi niciodată,
O! suvenir puternic de dragoste-nfocată!
O! timp ferice-n care minunea ce iubesc
M-a deșteptat în raiuri cu glasuri-i îngeresc!

*

Era blânda oră a blânderor șoapte,
Când nu mai e ziuă și nu-i încă noapte.
Pământul și cerul, ca doi frățiori,
Își dau sărutare prin stele și flori,

Și-n aer parfumul al florilor dalbe
Plutea cu lucirea steluțelor albe,

Și-n toată natura cuprinsă de dor
Plutea o șoptire de dulce amor!

Din marginea lumii a nopții regină
Vărsa-n calea noastră duioasa-i lumină,

Și-n lunca pătrunsă de razele ei
Zburau caii noștri cu aripi de zmei.

Mergeam noi în cale ca umbre tăcute,
Pe-un covor de frunze, pe cărări pierdute,

Și-n tăcerea nopții ce ne-nconjura,
Sufletele noastre ca și noi zbura,

Zbura ca doi îngeri din stele în stele,
Dându-și sărutare tainic între ele...

Deodată fugarii cu ochii de foc
La capătul luncii s-opriră pe loc.

Iar dulcele înger, pătruns de simțire,
Îmi zise atunce, cu-o dulce zâmbire:

Acum este ora când geniul sfânt
Aude și vede minuni pe pământ.

E ora ferice de sfântă uimire
Ce-n suflet revarsă fiori de iubire.

Spune-mi dar acuma, tu, ce ești poet,
Ce poezii cântă inima-ți încet?

Dacă vrei să afli taina ce mă-ncântă,
Iată poezia ce inima-mi cântă:

De este vreo ființă, de este vreun nume
La care să se-nchine un suflet omenesc,
Cu tot ce e mai nobil, mai iubitor pe lume,
Cu tot ce-n omenire e mai dumnezeiesc,

Tu ești acea ființă, tu, gingașă lumină,
Aprinsă-n a mea cale de însuși Dumnezeu!
Și sufletul meu vesel la tine se închină,
O! scumpa mea Elena! o! drag îngerul meu!

Când soarta vru să intru în rai de fericire,
Când ochii mei pe tine zâmbind te-au întâlnit,
Un fulger, o scânteie de veșnică iubire,
Din ochii tăi pornită, în sânu-mi au lucit.

Ș-atunci în altă lume am re-nviat deodată,
Ș-un soare mai fierbinte în ceru-mi s-a aprins,
Ș-o lume fără margini, frumoasă, desfătăță,
Ca o câmpie verde sub mine s-a întins.

Atunci natura-ntreagă, zâmbindu-mi cu plăcere,
Își puse pentru mine coroana sa de flori;
Și glasul maicii mele, curmând a mea durere,
Veni să mă dezmiere din cerul fără nori.

Căci fața ta iubită mi s-arăta oriunde,
În vis, în flori, în stele, în dulcele senin;
Și inima-mi, cuprinsă de dorul ce pătrunde,
Șoptea cu tine astfel prin tainicu-i suspin:

Ferice de acela a căruia privire,
Trezind în al tău suflet un fraged, dulce dor,
Ar face ca să nască pe gură-ți o zâmbire
Ca zori misterioase de vesel viitor!

Ferice care, vrednic de-o soartă neașteptată,
Ar face pentru dânsul, în ceas dumnezeiesc,
A ta inimă scumpă de dragoste să bată
Și glasu-ți cu-nfocare să-i zică: te iubesc!